

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część XII. — Wydana i rozesłana dnia 22. stycznia 1918.

Treść: (№ 20—22.) 20. Rozporządzenie o obowiązkach członków komisji zażaleniowych (rozporządzenie cesarskie z dnia 18. marca 1917). — 21. Rozporządzenie o ochronie najmobierców — 22. Rozporządzenie w sprawie wydania dodatkowych kart na cukier.

20.

Rozporządzenie Ministra sprawiedliwości w porozumieniu z interesowanymi Ministrami z dnia 18. stycznia 1918

o obowiązkach członków komisji zażaleniowych (rozporządzenie cesarskie z dnia 18. marca 1917, Dz. u. p. Nr. 122).

Na zasadzie ustawy z dnia 24. lipca 1917, Dz. u. p. Nr. 307, rozporządza się:

§ 1.

(1) Członkowie komisji zażaleniowych, powołani przez fachowo-właściwego Ministra na reprezentantów pracodawców i robotników stosownie do § 6. rozporządzenia cesarskiego z dnia 18. marca 1917, Dz. u. p. Nr. 122, mogą tylko z ważnych powodów objęcia urzędu odmówić lub urząd złożyć.

(2) O dopuszczalności odmówienia lub złożenia urzędu rozstrzyga ten Minister, który odnośnego członka powołał.

§ 2.

(1) Na zastępców pracodawców i robotników, którzy bez dostatecznego usprawiedliwienia nie jawią się wcale do rozprawy albo nie jawią się na czas, albo którzy w inny sposób uchylają się od spełnienia obowiązków urzędowych, należy nakładać kary porządkowe do 10.000 K; obok tego można nałożyć na nich zwrot spowodowanych kosztów.

(2) Jeżeli odnośny członek może usprawiedliwić dodatkowo swoje zachowanie się, to karę porządkową można darować albo odpowiednio zmniejszyć; także można tego członka uwolnić od zwrotu kosztów w całości lub w części.

(3) Rozstrzygnięcia po myśli poprzednich ustępów wydaje w drodze uchwały komisya, złożona z reszty członków senatu. W razie równości głosów rozstrzyga głos przewodniczącego.

§ 3.

(1) Rozprawę, której przeprowadzenie zostało przez zachowanie się opieszałego członka udaremnione, należy ponownie zarządzić i do nowej rozprawy wezwać tego członka jak również jednego zastępcę. Jeżeli ten członek i zastępca uchylą się

przy ponownej rozprawie od spełnienia swych obowiązków urzędowych, należy rozprawę przeprowadzić w ich nieobecności. W takim razie sędzia, zamianowany członkiem komisji przez Ministra sprawiedliwości, ma dwa głosy. Opieszalego członka i zastępcę należy o skutkach ich zachowania się zawiadomić pisemnie przy wzywaniu ich do ponownej rozprawy.

(2) Rozprawa nie będzie ponowioną ani postępowanie wznowione dlatego, że opieszali członek lub zastępca mogli usprawiedliwić dodatkowo swoje zachowanie się.

§ 4.

Powołanie na członka komisji zażaleniowej może Minister, który członka ustanowił, odwołać wówczas:

1. jeżeli co do tego członka zajdą lub staną się wiadome okoliczności, które czynią niezdolnym do objęcia urzędu w sądzie,

2. jeżeli ten członek stanie się winnym ciężkiego naruszenia swych obowiązków urzędowych.

§ 5.

Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Schauer wtr.

21.

Rozporządzenie Ministra sprawiedliwości i Ministra opieki społecznej w porozumieniu z interesowanymi Ministrami z dnia 20. stycznia 1918

o ochronie najmbierców.

Na zasadzie ustawy z dnia 24. lipca 1917, Dz. u. p. Nr. 307, rozporządza się, co następuje:

Zakres zastosowania rozporządzenia.

§ 1.

(1) Następujące przepisy mają zastosowanie do najmu mieszkań, poszczególnych części składowych mieszkań i ubikacji handlowych.

(2) Do najmu w zakresie wykonywania przemysłu pomieszczenia obcych przepisy te nie mają zastosowania.

Zakaz nieuzasadnionego podwyższenia czynszu najmu.

§ 2.

(1) Podwyższenie czynszu najmu wraz z należnościami ubocznymi, który miał dotychczas płacić najemca, albo który miał płacić ostatni najemca, można umówić pod przytoczonymi w ustępie 4. warunkami tylko w tej mierze, w jakiej to jest uzasadnione:

1. wobec zaistniałego od wybuchu wojny podwyższenia prawidłowych rocznych wydatków na utrzymanie i zarząd domu wraz z należnościami za wodę, z należnościami kanalizacyjnymi albo t. p., jakoteż na dostarczenie światła albo opału;

2. wobec podwyższenia uiszczanych od domu danin publicznych, jeżeli podwyższenie to po wybuchu wojny nastąpiło; ustanie czasowego uwolnienia od podatków albo czasowych ulg w podatkach nie uzasadnia podwyższenia czynszu najmu;

3. wobec dokonanego po rozpoczęciu się mocy obowiązującej przepisów o ochronie najmbierców (rozporządzenie ministeryalne z dnia 26. stycznia 1917, Dz. u. p. Nr. 34, i rozporządzenie niniejsze) dopuszczalnego (§ 8.) podwyższenia stopy procentowej albo należności ubocznych od hipotek, ciężących na wynajętej nieruchomości. Za uzasadnione uważać należy następnie podwyższenie czynszu najmu o taką kwotę, o jaką wynajmujący jest obciążony więcej niż przedtem z powodu podwyższenia stopy procentowej (należności ubocznych) od hipotek, zaszłego w czasie wojny a przed dniem wejścia w życie przepisów o ochronie najmbierców, chyba że w czasie od podwyższenia stopy procentowej od hipotek a oznaczonym wyżej dniem czynsz został już podwyższony.

(2) Podwyższenie nie może dla poszczególnego przedmiotu najmu wynosić więcej, aniżeli wypada na ten przedmiot najmu z całej kwoty podwyższeń, jakie uwzględnić należy w myśl ustępu 1., a to przy równomiernym rozdziale według stosunków poszczególnego czynszu najmu do łącznej sumy czynszów najmu i wartości najmu tych części składowych domu, które nie są wynajęte (wartość najmu, wzięta za podstawę przypisania podatków).

(3) Za nakłady, poczynione na żądanie najmbiercy, można umówić odpowiednie podwyższenie

czynszu najmu, chyba że były one potrzebne do utrzymania przedmiotu najmu w stanie, zdatnym do użytku.

(4) Powyższe postanowienia mają zastosowanie, jeżeli czynsz najmu za poszczególny przedmiot najmu, licząc rocznie, nie wynosił wraz z należnościami ubocznymi w chwili wejścia w życie przepisów o ochronie najmbierców więcej niż:

		Za mieszkania, nie wyłączając takich, z którymi są połączone lokale handlowe	Za lokale handlowe
we Wiedniu		3000 K	2000 K
w miejscowościach zaliczonych do podanej obok klasy dodatków aktywnych urzędników państwowych	I.	2500 K	1700 K
	II.	2000 K	1400 K
	III.	1500 K	1100 K
	IV.	1000 K	800 K

§ 2. a.

Jeżeli czynsz najmu za poszczególny przedmiot najmu wraz z należnościami ubocznymi przewyższa kwotę, podaną w § 2., ustęp 4., to wolno umówić podwyższenie czynszu najmu wraz z należnościami ubocznymi, który miał dotychczas płacić najemca, albo który miał płacić ostatni najemca, jednak tylko w takiej kwocie, jaka odpowiada stosunkom.

§ 2. b.

(1) Przy podnajmach można podwyższyć czynsz najmu o tę samą stopę procentową, o którą podwyższono w sposób dopuszczalny (§§ 2. i 2. a) czynsz najmu głównego najmbiercy.

(2) Za przedmiot najmu, który wynajmuje się dalej w istocie rzeczy bez dostarczenia przedmiotów do urządzenia, wolno umówić tylko taki czynsz najmu, który wraz z należnościami ubocznymi nie przewyższa czynszu najmu, płaconego wraz z należnościami ubocznymi przez głównego najmbiercę.

§ 3.

(1) Jeżeli przedmiot najmu od początku wojny nie został wynajęty, to nie ulega żadnemu ograniczeniu oznaczenie czynszu najmu za pierwsze wynajęcie po wejściu w życie postanowień o ochronie najmbierców.

(2) Do domów, dla których udzielono albo udzieli się konsensu budowlanego dopiero po dniu 27. stycznia 1917, nie mają zastosowania postanowienia tego rozporządzenia.

§ 4.

(1) Jeżeli wynajmujący przyznał w czasie wojny niższe czynszu najmu, to po upływie czasu, na który ten opust został przyznany, można czynsz najmu wyznaczyć znowu w takiej kwocie, w jakiej był on pierwotnie umówiony. Następnie można w tym ostatnim przypadku oraz wówczas, jeżeli podwyższenie takie nie nastąpi, za podstawę obliczenia dopuszczalnego według § 2. podwyższenia czynszu najmu wziąć umówiony pierwotnie czynsz najmu.

(2) Jeżeli przyznano jednemu najmbiercy w porównaniu z innymi najmbiercami w tym domu znaczną niżkę czynszu najmu, można umówić podwyższenie czynszu na kwotę, odpowiadającą owym czynszom najmu i wziąć nadto tę kwotę za podstawę obliczenia w myśl § 2.

§ 5.

Jak długo osoby na zasadzie ustawy z dnia 27. lipca 1917, Dz. u. p. Nr. 313, ustawy z dnia 17. sierpnia 1917, Dz. u. p. Nr. 376, albo § 4. ustawy z dnia 26. grudnia 1912, Dz. u. p. Nr. 237, pobierają państwowe zasiłki na utrzymanie, zapomogi lub dodatki czynszowe albo korzystają z opieki państwowej na zasadzie ustawy z dnia 31. grudnia 1917, Dz. u. p. Nr. 15 z roku 1918, nie wolno czynszu najmu za przedmiot najmu, zamieszkiwany przez takie osoby, podwyższyć ani wyznaczyć go na wyższą kwotę pierwotnie umówioną (§ 4., ustęp 1.), jeżeli przeto utrzymanie tych osób byłoby zagrożone.

§ 6.

O ile ugodzony czynsz najmu przewyższa granicę, ustanowioną w powyższych postanowieniach, jest układ nieważnym. Kwoty, zapłaconej dobrowolnie, można żądać z powrotem wraz z ustawowymi odsetkami. Tego roszczenia o zwrot nie można się zrzec z góry. Roszczenie o zwrot przedawnia się w ciągu roku.

Ograniczenie prawa wypowiedzania.

§ 7.

(1) Wynajmujący może tylko z ważnych przyczyn wypowiedzieć umowę najmu.

(2) Za ważną przyczynę należy w szczególności uważać, jeżeli

1. najemca zalega z zapłatą czynszu najmu ponad zwyczajny lub przyznany mu dotychczas czasokres dodatkowy albo

2. wzbrania się zgodzić na dopuszczalne (§§ 2. do 2. b, 4. i 5.) podwyższenie czynszu najmu lub wyznaczenia go w wyższej kwocie, albo też

3. stałem przekraczaniem porządku domowego lub swem bezwzględnie, nieprzyzwoitem albo z innego powodu nienależytem zachowaniem się obrzydza współmieszkańcom mieszkanie w tym domu,

4. myśl w § 1118. p. ks. u. c. można żądać zniesienia umowy bez wypowiedzenia,

5. najmujący potrzebuje koniecznie dla siebie przedmiotu najmu i w razie utrzymania w mocy kontraktu najmu ucierpiałby znaczną szkodę. Jeżeli wynajmujący nabył nieruchomość dopiero po wejściu w życie niniejszego rozporządzenia, w takim razie może on nadto z przyczyny pod l. 5 wymienionej wypowiedzieć zawarty już przedtem kontrakt najmu tylko wówczas, jeżeli w razie utrzymania w mocy tego kontraktu urosłaby dla niego nie stosunkowa większa szkoda aniżeli dla najemcy w razie wypowiedzenia.

(3) Jeżeli przeciw wypowiedzeniu wniesiono zarzuty, to ma wynajmujący udowodnić, że ważna przyczyna wypowiedzenia istnieje. Jeżeli wypowiedziano najem z przyczyny podanej w ustępie drugim po l. 2, a najemca, skoro go tylko zawiadomiono o rozstrzygnięciu w sprawie dopuszczalności podwyższenia czynszu najmu, oświadczył swą zgodę na uznane za dopuszczalne podwyższenie, w takim razie należy zniesić wypowiedzenie, bez ujmy dla ewentualnego obowiązku do zwrotu kosztów przez najemcę.

(4) Powyższe postanowienia nie mają zastosowania do podnajmu poszczególnych części składowych mieszkania, współużywanego przez głównego najemcę.

Niedopuszczalne podwyższenie stopy procentowej dla hipotek na wynajętych nieruchomościach.

§ 8.

(1) Jeżeli hipoteka ciąży na częściowo przynajmniej wynajętej nieruchomości, to można umówić podwyższenie stopy procentowej tylko o tyle, o ile stało się to potrzebnem wskutek ogólnych zmian stosunków stopy procentowej albo ze względu na stopę procentową zobowiązań wierzyciela, zaciągniętych przed wejściem w życie przepisów o ochronie najmobierców. Podwyższenie powtarzających się należności ubocznych (dodatki na zarząd albo t. p.), jakie ma uiszczać dłużnik hipoteczny obok odsetek, albo układ o prowizję, przewyższającą miarę zwyczajnego w obrocie wynagrodzenia itp., zawarty z okazji przedłużenia

kredytu hipotecznego, należy uważać na równi z podwyższeniem stopy procentowej.

(2) O ile umówiona stopa procentowa przewyższa oznaczoną wysokość, jest układ nieważnym. Kwoty, zapłaconej dobrowolnie, można żądać z powrotem wraz z ustawowymi odsetkami. Tego roszczenia o zwrot nie można się z rzeć z góry. Roszczenie o zwrot przedawnia się w ciągu jednego roku.

Sędziowskie odroczenie zapłaty co do hipotek na wynajętych nieruchomościach.

§ 9.

(1) Dla wierzytelności, ubezpieczonych na częściowo przynajmniej wynajętej nieruchomości, może sąd, jeżeli stan gospodarczy dłużnika to uzasadnia, a wierzyciel nie dozna przez to żadnej niestosunkowej szkody, przyznać sędziowskie odroczenie zapłaty najpóźniej do dnia 31. grudnia 1918 włącznie i to także wtedy, jeżeli wierzytelność powstała po dniu 31. lipca 1914. Jeżeli umówione odsetki nie dosięgają ustawowych, może sąd na czas trwania sędziowskiego odroczenia zapłaty, pozwolić na podwyższenie odsetek, ale nie ponad wysokość ustawowych. Sąd może dalej zarządzić, że darowuje się albo uchyla skutki prawne, jakie nastąpiły albo nastąpią z powodu niezapłacenia na czas wierzytelności albo na podstawie umówienia się co do utraty.

(2) Postanowienia rozporządzeń o odroczeniu zapłaty z dnia 20. grudnia 1917, Dz. u. p. Nr. 494 i 495, mają odpowiednie zastosowanie. Sąd może przed wydaniem rozstrzygnięcia zasięgnąć opinii właściwego urzędu najmu.

(3) Dla roszczeń o zapłatę odsetek i rocznych spłat można przyznać odroczenie sędziowskie tylko po myśli przepisów rozporządzeń o odroczeniu zapłaty z dnia 20. grudnia 1917, Dz. u. p. Nr. 494 i 495.

Rozstrzygnięcie o dopuszczalności podwyższenia czynszu najmu.

§ 10.

O dopuszczalności podwyższenia czynszu najmu stosownie do §§ 2. do 2. b i 4. rozstrzyga na wniosek wynajmującego albo najemcy właściwy urząd najmu, a jeżeli urząd taki nie istnieje, ten sąd powiatowy, w którego okręgu leży wynajęta nieruchomość, a to w postępowaniu niespornem po wysłuchaniu osób wywiadowczych, obznajomionych z miejscowymi stosunkami. Rozstrzygnięcia nie można zacząć żadnym środkiem prawnym, ale można je każdej chwili na wniosek zmienić

ze skutkiem dla nowego terminu czynszu najmu. Wnioski o zmianę rozstrzygnięcia, nie oparte na nowych faktach, można bez rozprawy odrzucić.

Rozstrzygnięcie o dopuszczalności podwyższenia stopy procentowej od hipotek na nieruchomościach wynajętych.

§ 11.

(1) O dopuszczalności podwyższenia stopy procentowej od hipotek, ciężących na częściowo przynajmniej wynajętej nieruchomości, rozstrzyga na wniosek wierzyciela albo dłużnika komisya, którą należy utworzyć przy tej politycznej władzy krajowej, w której okręgu leży objęta zastawem nieruchomość, a składa się ona z szefa politycznej władzy krajowej jako przewodniczącego, z jednego urzędnika tejże władzy jako sprawozdawcy, z jednego urzędnika, wysłanego przez krajową władzę skarbową, z jednego sędziego, wysłanego przez prezydenta wyższego sądu krajowego, z dwóch powołanych przez szefa politycznej władzy krajowej fachowców z zakresu spraw kredytu hipotecznego i z jednego rzeczoznawcy, wysłanego przez burmistrza tego miasta, w którym ma swą siedzibę polityczna władza krajowa. Dla przewodniczącego i dla każdego członka komisji należy ustanowić jednego lub więcej zastępców.

(2) Komisya rozstrzyga większością głosów. W razie równości głosów decyduje głos przewodniczącego.

(3) Rozstrzygnięcia nie można zaczepić, ale można je każdego czasu zmienić, a ma ono skutecznosc dla wszystkich hipotek tego samego wierzyciela, ubezpieczonych na częściowo przynajmniej wynajętych nieruchomościach obszaru administracyjnego politycznej władzy krajowej. Dla tego postanowienia uchodzi okręg wyższego sądu krajowego w Krakowie z jednej strony i należąca do okręgu wyższego sądu krajowego we Lwowie część Galicji z drugiej strony za osobne obszary administracyjne.

Urzędy najmu.

§ 12.

(1) Urzędy najmu należy utworzyć w miastach z własnym statutem i w gminach, które liczyły przy ostatnim spisie ludności więcej niż 20.000 mieszkańców. W innych gminach można utworzyć urzędy najmu na podstawie uchwały rady gminnej. Rada gminna (rada miasta) może uchwalić założenie większej ilości urzędów najmu i winna oznaczyć ich miejscowy zakres działania.

(2) Koszta połączone z utworzeniem i z działalnością urzędów najmu ponosi gmina.

§ 13.

Przewodniczącego urzędu najmu i jego zastępców mianuje w miastach z własnym statutem burmistrz, pozatem mianuje ich polityczna władza powiatowa, a innych członków ustanawia burmistrz (naczelnik gminy) i to wszystkich na jeden rok. Urząd ich jest urzędem honorowym, mają oni jednak prawo żądać zwrotu wydatków w gotówce. Rada gminna (rada miasta) może członkom urzędu najmu, którzy żyją z zarobku, przyznać umiarkowane wynagrodzenie za stratę czasu ze środków gminnych. Przewodniczący i jego zastępca powinni ile możności mieć uzdolnienie do służby koncepcyjnej w administracji państwowej albo do urzędu sędziowskiego. Z innych członków urzędu najmu musi być powołana jedna połowa z mieszkających w gminie właścicieli domów, a druga połowa z mieszkających tam najmoierców.

§ 14.

(1) Powołania na członka urzędu najmu mogą nie przyjąć tylko: kobiety, duchowni, osoby wojskowe, publiczni urzędnicy, osoby w wieku powyżej lat 60, następnie drobni przemysłowcy i osoby, żyjące z płacy dziennej albo tygodniowej.

(2) Czy nieprzyjęcie jest uzasadnione, rozstrzyga o tem ostatecznie ten, kto tego członka mianował.

§ 15.

(1) Tego, kto wzbrania się przyjąć urząd członka urzędu najmu, mimo że jego wzbranianie się uznano za nieusprawiedliwione, należy zasądzić na karę pieniężną do 200 K.

(2) Członków urzędu najmu, którzy bez dostatecznego usprawiedliwienia nie przyjdą albo nie na czas przyjdą na posiedzenia, albo którzy się w inny sposób uchylają od swych obowiązków urzędowych, należy zasądzić za każdym razem na karę porządkową do 200 K. Jeżeli się później członek dostatecznie usprawiedliwi, to można zasądzenie cofnąć w całości lub w części. Członkowie urzędu najmu, którzy dopuszczają się rażącego naruszenia swych obowiązków urzędowych, usunąć się nadto z urzędu.

(3) Rozstrzygnięcie o tem przysługuje politycznej władzy powiatowej.

§ 16.

(1) Urząd najmu rozstrzyga po ustnej rozprawie uchwałą większością w senatach z trzech

członków, składających się z przewodniczącego urzędu najmu albo z jego zastępcy i z jednego wotanta z kół wynajmujących oraz z jednego wotanta z kół najmościerców.

(2) Rozstrzygnięcie należy wygotować najdalej do trzech dni na piśmie z krótkim uzasadnieniem i doręczyć na żądanie stronom.

(3) Rozprawy urzędu najmu odbywają się jawnie. Na zgodny wniosek interesowanych należy jawność wykluczyć. Publiczne ogłaszanie treści rozprawy niejawniej jest zabronione.

§ 17.

(1) Jeżeli żądano rozstrzygnięcia urzędu najmu o dopuszczalności podwyższenia czynszu najmu, to urząd najmu wezwie strony z tym dodatkiem, że niejawnie się nie wstrzymuje rozprawy ani wydania rozstrzygnięcia. Rozprawę należy ile możliwości przeprowadzić do dnia 14 po przedstawieniu wniosku.

(2) Wezwani są obowiązani uczynić zadość wezwaniu alboważ wysłać do rozprawy zastępcę, zupełnie ze stanem sprawy obznajomionego i odpowiednio pouczonego. Strony i ich zastępcy mają zgodnie z prawdą udzielić wyjaśnień co do faktów, przez urząd najmu ściśle oznaczonych.

(3) Urząd najmu może przedsięwziąć wszystkie dochodzenia, potrzebne dla jego rozstrzygnięcia, w szczególności wezwać i przesłuchać osoby wywiadowcze.

(4) Polityczna władza powiatowa, w której okręgu jest czynnym urząd najmu, winna wymusić na prośbę urzędu najmu karami porządkowemi jawienie się stron i osób wywiadowczych oraz spełnienie obowiązku co do zgodnych z prawdą wyjaśnień.

(5) Wszystkie władze i urzędy winny używać urzędowi najmu pomocy prawnej.

§ 18.

Jeżeli rozstrzygnięcie sporu zależy w całości lub w części od tego, czy podwyższenie czynszu najmu stosownie do §§ 2. do 2. b i 4. jest dopuszczalne, to ma sąd, jeżeli nie ma jeszcze przed sobą rozstrzygnięcia urzędu najmu, lub sądu powiatowego (§ 10.) co do dopuszczalnej wysokości czynszu najmu, przerwać postępowanie i zażądać tego rozstrzygnięcia. Po nadejściu rozstrzygnięcia należy z urzędu podjąć postępowanie.

Postanowienia karne.

§ 19.

Kto dla celów obejścia albo udaremnienia postanowień tego rozporządzenia podaje nieprawdę lub nie podaje wszystkiego, w inny sposób usuje obejść te postanowienia, do tych czynów namawia lub przy nich współdziała, będzie karany przez polityczną władzę powiatową, a tam, gdzie istnieje rządowa władza policyjna, przez tę ostatnią, grzywną do 20.000 K albo aresztem do sześciu miesięcy. Kary te można także nałożyć obok siebie.

Uwolnienie od należności.

§ 20.

Postępowanie przed urzędami najmu jest wolne od stempli i należności.

Postanowienie przejściowe.

§ 21.

(1) Rozporządzeniem Ministra sprawiedliwości i Ministra opieki społecznej można co do miejscowości lub obszarów, w których nadzwyczajne podwyższenie czynszów najmu już nastąpiło, zarządzić, że powyższe postanowienia mają zastosowanie także

1. do podwyższeń czynszów najmu, które jeszcze przed ogłoszeniem niniejszego rozporządzenia, jednakże po pewnym oznaczonym wcześniej dniu rozstrzygającym zostały umówione albo chociaż zostały umówione jeszcze wcześniej, jednak dopiero po tym dniu rozstrzygającym stały się skutecznymi albo miały się stać skutecznymi, chyba że podwyższenie zostało umówione już przy zawarciu kontraktu najmu; jako dzień rozstrzygający nie można oznaczyć dnia wcześniejszego niż dzień 1. lipca 1917, a jeżeli czynsz najmu wraz z należnościami ubocznymi przewyższa kwotę, podaną w § 2., ustęp 4., aniżeli dzień 1. listopada 1917,

2. do podwyższeń stopy procentowej od hipotek, ciężących na wynajętych nieruchomościach, które zostały umówione po dniu 27. stycznia 1917.

(2) Jeżeli takie rozporządzenie zostanie wydane, to za podstawę obliczenia dopuszczalnego podwyższenia czynszu najmu, bez ujemy dla postanowienia § 4., ustęp 1., należy przyjąć ostatni czynsz, który miał być płacony za przedmiot najmu przed podanym w rozporządzeniu dniem rozstrzygającym. Zniżenia czynszu najmu nie można żądać za czas wcześniejszy aniżeli za okres najmu, rozpoczynający się po wejściu w życie takiego rozporządzenia.

§ 22.

(1) Rozporządzenie to wchodzi w życie z dniem ogłoszenia. Postanowienia tego rozporządzenia należy

począwszy od tego dnia stosować we wszystkich gminach w Austrii, a to w tych gminach i miejscowościach, w których dotychczas przepisy rozporządzenia całego Ministerstwa z dnia 26. stycznia 1917, Dz. u. p. Nr. 34, miały zastosowanie, w miejsce tych ostatnich przepisów. W gminach i miejscowościach, w których powołane rozporządzenie w dniu 1. listopada 1917 mogło być stosowane, będą postanowienia § 2. a miały zastosowanie do podwyższeń czynszu najmu, które przed dniem ogłoszenia niniejszego rozporządzenia zostały umówione, jednakże po dniu 1. listopada 1917 stały się skutecznymi lub miały się stać skuteczne, chyba że odnośne podwyższenie zostało już umówione przy zawarciu kontraktu najmu.

(2) Postanowienia § 7. mają zastosowanie także do wypowiedzeń, które w dniu ogłoszenia niniejszego rozporządzenia zostały już uskutecznione, lecz nie urosły jeszcze w moc prawną.

(3) Rozporządzenie to traci moc obowiązującą w dniu 31. grudnia 1918.

Mataja wtr.

Schauer wtr.

22.

Rozporządzenie Urzędu dla wyżywienia ludności z dnia 21. stycznia 1918,

w sprawie wydania dodatkowych kart na cukier.

Na zasadzie ustawy z dnia 24. lipca 1917, Dz. u. p. Nr. 307, rozporządza się, uzupełniając względnie zmieniając rozporządzenie ministerjalne z dnia 7. maja 1916, Dz. u. p. Nr. 132, tudzież rozporządzenia Urzędu dla wyżywienia ludności z dnia 1. lutego 1917, Dz. u. p. Nr. 41, i z dnia 3. marca 1917, Dz. u. p. Nr. 88, co następuje:

§ 1.

Upoważnia się polityczne władze krajowe do podwyższenia dopuszczalnej na przeciąg miesiąca kalendarzowego do spożycia ilości opodatkowanego cukru na $1\frac{1}{2}$ kg ($1\frac{1}{2}/s$)

1. dla osób, zatrudnionych w nieulegających przerwie przedsiębiorstwach, względnie gałęziach takich przedsiębiorstw jako robotnicy przemysłowi.

2. dla górników, także wówczas, jeśli są zatrudnieni wyłącznie na powierzchni, nadto dla robotników hutniczych;

3. dla personelu pocztowego, sprawującego służbę jezdną i według turnusu służbę nocną;

4. dla wszystkich funkcyjaryuszów lub funkcyjaryuszów pomocniczych w przedsiębiorstwach kolei żelaznych, którzy przypuszczalnie pozostają trwale w zatrudnieniu;

5. dla pełniących służbę zewnętrzną i według turnusu służbę nocną organów

a) żandarmeryi, policji i straży skarbowej;

b) więzień przy trybunałach i nadzoru nad więźniami w zakładach karnych dla mężczyzn,

c) państwowej straży lasów alpejskich przy c. k. Dyrekcji lasów i domen w Wiedniu, w Gmunden, w Solnogradzie, w Gorycyi i w Innsbruku;

6. dla sterników portowych i strażników latarni morskich;

7. dla robotników leśnych, którzy z natury swej pracy zmuszeni są nieraz przebywać dłużej niż jeden dzień poza swą stałą siedzibą.

§ 2.

Upoważnia się polityczne władze powiatowe, by w zasługujących na uwzględnienie przypadkach osobom chorym i znajdującym się w leczeniu, za których odżywieniem przemawiają szczególne względy i stosunki, o ile one nie otrzymują całkowitego wiktów w zakładach (§ 5. rozporządzenia ministerjalnego z dnia 4. marca 1916, Dz. u. p. Nr. 61), zezwalały od przypadku do przypadku na uzasadnioną, potwierdzoną przez lekarza prośbę, na podwyższenie przeznaczonej na miesiąc do spożycia ilości opodatkowanego cukru conajwyżej na $1\frac{1}{4}$ kg ($1\frac{1}{4}/s$).

§ 3.

Dla pobierania ustanowionych w §§ 1. i 2. tego rozporządzenia wyższych, przeznaczonych do spożycia ilości, wyda się osobne karty dodatkowe na cukier.

Karty dodatkowe na cukier będą wydane urzędownie, obowiązują dla jednej osoby i na oznaczony na karcie czas jednego miesiąca kalendarzowego i zawierają taką ilość odcinków po $\frac{1}{8}$ kg cukru, jaka odpowiada podwyższeniu ponad normalną, przeznaczoną do spożycia ilość cukru.

Karty dodatkowe na cukier są nieprzenośne.

§ 4.

Dla osób, wymienionych w § 1., lit. 1 do 6, winny te przedsiębiorstwa (urzędy), przy których osoby te są zatrudnione, zgłosić zapomocą wykazu (konsygnacji) w odnośnem biurze wydawania kart na cukier ilość osób, uprawnionych do otrzymania karty dodatkowej na cukier.

Przy pierwszym zgłoszeniu winny oznaczone w § 1., lit. 1, przedsiębiorstwa dostarczyć potwierdzenia właściwego inspektora przemysłowego co do rodzaju przedsiębiorstwa, względnie gałęzi przedsiębiorstwa, jako nieulegających przerwie.

Biuro wydawania kart na cukier wyda przedsiębiorstwu (urzędowi) ilość kart dodatkowych na cukier, odpowiadającą ilości osób. Przedsiębiorstwo (urząd) jest obowiązane wydać uprawnionym do żądania funkcjonaryuszom karty dodatkowe na cukier.

Robotnicy leśni (§ 1., lit. 7) winni zażądać równocześnie z kartami na cukier kart dodatkowych na cukier u właściwego biura. wydającego karty na cukier, przedkładając wystawione przez zwierzchność gminną potwierdzenie uprawnienia do żądania.

Osoby chore i znajdujące się w leczeniu (§ 2.) mają zażądać we właściwym biurze wydawania kart na cukier karty dodatkowej razem z kartą na cukier, przedkładając dowód uprawnienia do poboru.

§ 5.

Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia. Równocześnie tracą moc obowiązującą §§ 1., 2., 3. i 4. rozporządzenia ministeryalnego z dnia 7. maja 1916, Dz. u. p. Nr. 132, następnie artykuły II., III. i IV. rozporządzenia Urzędu dla wyżywienia ludności z dnia 1. lutego 1917, Dz. u. p. Nr. 41, w końcu rozporządzenie Urzędu dla wyżywienia ludności z dnia 3. marca 1917, Dz. u. p. Nr. 88.

Höfer wtr.